Pax o luă la fugă.

Mereu fugea; la aproape un an de când fusese închis ultima oară într-o cușcă, mușchii lui încă își aminteau gardul de sârmă.

În dimineața aceasta însă fugea altfel. În dimineața aceasta vulpoiul fugea pentru că sub solul dur, acoperit de vegetație încâlcită al pădurii, sub peticele de zăpadă întărită care rămăseseră în umbra adâncă a pinilor și sub pojghițele dantelate de gheață de la suprafața bălților, îi simțea mirosul. Primăvara! O viață nouă se înălța năvalnic – din scoarța copacilor, din muguri și din vizuini – și singura reacție cu putință la această înălțare era *să o ia din loc*.

Și apoi, deodată, se opri. Iepure!

Mai nou, Zbârlita era flămândă tot timpul.

Pax luă urma mirosului și găsi ascunzătoarea de iepuri. Fusese abandonată doar cu câteva ore înainte. Înăuntru erau doi pui fără suflare, unul mort de mai multe zile, celălalt doar de o noapte.

Era al treilea loc în tot atâtea zile în care Pax dădea de pui de animale morți. În primul, o vizuină de șoareci-de-câmp, erau o mulțime. Îl adusese acasă pe cel mai proaspăt, dar Zbârlita strâmbase din nas, dezgustată.

Al doilea fusese un cuib de veverițe dungate. Cum Zbârlita refuzase să mănânce puii morți, Pax nici nu se mai sinchisi cu puii de iepure. În schimb, simțindu-se brusc obosit, se întoarse la Ferma Părăsită, pe care o ocupase împreună cu Zbârlita și Sfrijitul după ce plecaseră din locul unde Sfrijitul își pierduse piciorul.

Zbârlita nu se zărea, dar era prin preajmă. Pax porni repede pe urma ei, până la o magazie veche. Sub treptele magaziei fusese săpat un tunel, iar pământul proaspăt răcâit era împrăștiat de jur împrejur. Pax intră în tunel, urmând mirosul.

Zbârlita stătea încovrigată în fundul noii vizuini. Blana ei lucioasă era plină de nisip. Somnoroasă, deschise un ochi și se uită la perechea ei, apoi își așeză din nou capul pe labe.

Pax nu pricepea nimic. Aerul dimineții deja se încălzea și nu prevestea amenințarea vreunei furtuni. Ba chiar mai ciudat, în vizuină plutea un miros pe care nu-l mai simțise niciodată, dar pe care îl cunoștea la fel de bine cum își cunoștea propriul miros. Era mirosul Zbârlitei, doar că nu ea mirosea așa.

Pax își adânci botul în gâtul ei, îndemnând-o să adulmece aerul. *Nou?*

Da, nou. Noi doi.

Pax tot nu înțelegea.

Zbârlita se răsuci pe spate și își întinse pântecul rotunjit. *Pui. Curând.* Apoi se făcu iarăși covrig în nisipul curat.

Pax îi veghe respirația până când Zbârlita adormi.

Apoi ieși din vizuină cu spatele înainte și lătră o dată.

După care o luă la fugă. De data asta o luă la fugă pentru că, altminteri, ar fi plesnit.

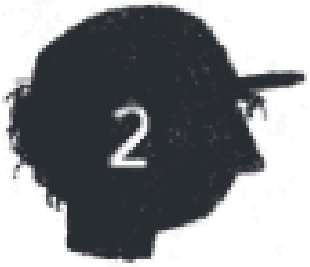

Peter se aplecă asupra scândurii defecte din dușumea și urmări crăpătura care se întindea până jos. Vola îi spusese că scândurile erau destul de drepte și că putea să înceapă să le șlefuiască, dar el voia ca podeaua să iasă perfect când avea să fie gata, nu doar să fie îndeajuns de dreaptă.

Ajustă roata rindelei, astfel încât lama să iasă în afară doar atât cât să desprindă fâșii subțiri ca foaia de hârtie. Ar fi putut face o singură tăietură, mai groasă, dar treaba avea să iasă mai bine dacă rindeluia strat cu strat.

Lui Peter îi plăcea să lucreze cu rindeaua; ăsta era probabil lucrul cel mai bun pe care îl învățase în timp ce construia casa. Rindeaua era o unealtă care cerea forță, nu ca șurubelnița, de pildă. Când folosești rindeaua, îți pui la lucru tot corpul. E o unealtă pentru un bărbat, nu pentru un copil.

Așeză rindeaua în capătul scândurii, își strânse degetele mâinii drepte pe mâner și se lăsă cu toată greutatea pe unealtă, începând s-o împingă înainte cu mâna stângă. Din scândura de pin galben, veche de o sută de ani, recuperată din șura unui vecin, se desprinse o fâșie răsucită, netedă, care mirosea la fel de răcoros ca lemnul proaspăt tăiat. Îi plăcea că lemnul era întotdeauna pregătit să o ia de la început, și că...

Deodată rindeaua se împotmoli într-un nod. Mâna cu care împingea i se descleștă repede de pe mâner și pielea din podul palmei i se jupui.

Se lăsă înapoi pe călcâie, înjurând. Când oare avea să învețe asta? Așa erau nodurile: șirete, se ascundeau dedesubt. În momentul în care îi dădu sângele și începu să i se prelingă pe încheietura mâinii în jos, își aduse aminte expresia „cu sânge și sudoare". Găleți întregi de sudoare îi picuraseră din corp până construise casa asta din bârne. O mică semnătură cu sânge se potrivea de minune. Își apăsă tăietura de scândură și privi cum o flacără roșie se răspândește pe ea. Pata care se tot întindea arăta ca o coadă de vulpe.

Peter își trase iute mâna înapoi, șocat de forța acestei amintiri. Anul trecut, întorcându-se în locul în care fusese nevoit să-și abandoneze vulpoiul, pe Pax, își crestase gamba și își mâzgălise pe picior cu sânge un jurământ sub forma unei cozi de vulpe. *Am să mă întorc după tine*, așa suna jurământul.

Își lipi mâna rănită de mijlocul pieptului. Amintirile erau atât de înșelătoare. Pândeau mereu aproape de suprafață, gata să te atace prin surprindere cu o lamă de cuțit înfiptă în inimă, atunci când nu băgai de seamă.

Știa că trebuia să împiedice cumva lucrul ăsta. Își născocise un fel de pedeapsă. De fiecare dată când se lăsa cuprins de amintiri, gândindu-se la Pax, se forța să facă un exercițiu, același mereu. Cel mai bine era să îl facă și acum, imediat.

Peter închise ochii. Revăzu cu ochii minții după-amiaza când găsise o vulpe moartă pe marginea drumului. Parcurse cu grijă toate etapele: cum ridicase de jos corpul rigidizat, plin de noroi al vulpii; cum o luase și căutase un loc în care s-o îngroape; cum observase o porțiune cu

nisip lângă un zid de piatră și săpase cu gheata o groapă nu prea adâncă.

Deși simțea că se sufocă, așa cum se întâmpla de fiecare dată când ajungea la partea aceasta, se forță să-și aducă aminte cum găsise intrarea în vizuina vulpii. Deja era un chin să respire, însă refăcu în minte imaginea aceea, cu trei pui morți și un supraviețuitor care tremura.

Întinsese mâna în vizuină și ridicase puiul viu – un vulpoi mititel. Îl ținuse strâns la piept, iar puiul umpluse golul pe care Peter nici nu știa că îl avea acolo. Dar acum, ca pedeapsă, adăugă la amintirea asta încă o scenă: ceea ce îi spusese tatăl lui că *ar fi trebuit* să facă.

— Era menit să moară și el împreună cu restul familiei lui. Corect ar fi fost să faci ca asta să se întâmple fără durere.

Ținând puiul în brațe, Peter fusese revoltat.

— Prea târziu! strigase el. Și am să-l păstrez!

Tatăl lui se înfuriase. Dar pe chipul lui – pentru prima oară, poate – Peter văzuse respect.

Acum își dădea seama că tatăl lui avusese dreptate. Ar fi trebuit să-l scutească pe Pax de suferință și de durerea pe care el însuși le-o provocase amândurora, cinci ani mai târziu.

Își încheie penitența. Nu mai scotoci înăuntru. În schimb, își închipui cum ar fi fost dacă ar fi smuls una dintre pietrele grele din partea de sus a zidului și ar fi astupat cu ea intrarea în vizuină. După care ar fi luat-o imediat din loc, fără să se mai uite în urmă niciodată.

Fă-o. Pleacă. Nu te uita în urmă.

Ar fi putut evita atâta durere.

Peter revăzu în minte secvența de încă două ori. Citise că era nevoie de trei reluări ca să îți reprogramezi creierul.

Penitența dădea roade. Se gândea la Pax tot mai puțin. Dacă reușea să evite să vadă și ratonul Volei, puteau trece zile în șir fără să-și aducă aminte că avusese vreodată un animal.

Se ridică în picioare și puse rindeaua deoparte. Mâna nu-i mai sângera, dar n-avea să se mai atingă de rindea o bucată de vreme. Nu era bine să lase amintirile să-și facă de cap.

Luă o bucată de pânză de pe o albie dintr-un colț. În ea adunase mușchi uscat, cenușă din soba de lemne și lut moale. Adăugă niște apă, până ce obținu o pastă grunjoasă. Apoi puse cu mistria niște amestec într-o găleată și începu să umple spațiile dintre buștenii care formau peretele dinspre nord.

În timp ce lucra, își admiră casa. Se hotărâse să o construiască în septembrie, când se întorsese acasă după prima zi de școală și, întinzându-și cărțile pe masa din bucătărie a Volei, își dăduse seama că situația era imposibilă. Casa era perfectă pentru Vola singură, dar pentru două persoane era prea mică. Conveniseră că avea nevoie și el de un loc al lui și de intimitate, iar Vola îl ajutase să proiecteze un spațiu în care să doarmă și să învețe. Doar trei metri pe patru – destul cât să încapă un pat și un birou, o masă de lucru și un scaun – simplitatea lui l-a fermecat.

Doborâse singur buștenii, îi tăiase la dimensiune cu fierăstrăul și îi cioplise. Netezise fiecare căprior și fiecare grindă, pusese șindrila pe acoperiș și o gudronase. Săptămâna trecută găsise trei ferestre și o ușă într-un depozit de materiale vechi și le cumpărase cu banii pe care i-i trimitea bunicul lui în fiecare lună. Avea să înceapă să le monteze mâine, după școală.

Vecinii îl ajutaseră să ridice buștenii la locul lor, dar în rest făcuse totul singur. Vola îl ghidase, desigur, dar nu pusese mâna aproape deloc. Asta era înțelegerea – Peter voia să construiască ceva de unul singur – iar ea îi respecta dorința. Ăsta era un lucru care îi plăcea la ea.

În clipa aceea, ca și când ar fi chemat-o, o zări pe Vola venind pe cărare. Nu părea să se simtă în largul ei: își tot trăgea fusta, de parcă încă n-ar fi fost obișnuită să se îmbrace elegant pentru zilele când mergea la bibliotecă.

Vola urcă pe bolțarul pe care Peter îl pusese la intrare special pentru ea – se descurca foarte bine Vola cu piciorul ei de lemn, dar la treptele înalte îi era greu – și ciocăni într-un buștean. Încă un lucru care îi plăcea la Vola era că îi respecta și spațiul.

Peter întinse o prelată ca să ascundă dușumeaua la care încă lucra, apoi îi făcu semn Volei să intre.

— Cum ți-a mers astăzi?

Vola zâmbi.

— Fetița cea mică a familiei Williams o să mă înnebunească. Dar se pricepe la marionete. Și Bea te salută. A comandat cartea aceea nouă despre copaci pe care o vrei. Nu credeam că mai există vreo carte despre copaci pe care încă să n-o fi citit. O, și era să uit! Cineva a pus un bilet pe avizier. Pentru cățeluși. Printre ei, un labrador și un cocker spaniel. Mă gândeam că...

Peter începu să se respire mai repede și se întoarse într-o parte.

— Nu, spuse.

Îi revenise în minte Pax. Luă în mână mistria.

— Trebuie să-mi continui treaba.

— Mă gândeam doar că poate ți-ar prinde bine puțină companie când vei începe să-ți petreci timpul aici...

— Nu!

Asprimea propriei voci îl luă prin surprindere.

Vola renunță.

— Așa să fie. E prea curând. Înțeleg.

Peter se îndoia că Vola înțelegea cu adevărat, pentru că nici măcar el însuși nu înțelegea. Știa doar că la gândul de a avea un alt animal de companie simțea că se sufocă.

Vola îi zâmbi împăciuitor.

Peter dădu din cap și trânti o mână de lut pe perete. Voia ca Vola să plece. Trebuia să-și facă penitența acum, pe loc, altminteri amintirea avea să prindă rădăcini. Netezi lutul de-a lungul bușteanului.

Zâmbetul pieri de pe chipul Volei.

— Ți-am spus și ieri, n-o astupa de tot.

Peter își mușcă obrazul pe dinăuntru și întinse încă un strat gros de lut.

— N-o să intre frigul înăuntru.

— Ba n-o să-ți intre aerul și lumina înăuntru.

El îndesă lutul și mai adânc în spațiul gol.

— Fără lumină și aer oamenii mor, băiete, spuse atunci Viola, mai încet.

— Știu, răspunse el, fără să ridice privirea. Dar și de frig mor oamenii.